

стотина куршума, и да остане неувреденъ. Ще ви приведа единъ примѣръ. Това се случило въ странство. Двама приятели, единиятъ билъ адвокатъ, а другиятъ, медикъ, виденъ лѣкаръ. Лѣкарътъ казва на приятеля си: „Азъ съмъ човѣкъ безстрашенъ, отъ нищо не ме е страхъ, имамъ два револвера, който ме закачи, куршума му тегля“. Спиратъ се въ единъ хотелъ. Приятелътъ му, адвокатътъ, като по-хитѣръ, изважда всичкитѣ куршумчета отъ патронитѣ, а револверитѣ турга подъ възглавницата му. Самъ влиза въ една бѣла гугла прѣзъ нощта, явява се прѣдъ другаря си. Медикътъ изважда револвера, извиква „Стой, кой тамъ!“ и тегли му куршума, но адвокатътъ брѣква въ джоба си, изважда единъ куршумъ и хвърля му го назадъ на леглото. И пакъ пристѣпя, извиква: „Стой!“ и стрѣля втори куршумъ сжщо и т. н. т., докато свършилъ всичкитѣ изстрѣли, а другарътъ му върналъ всичкитѣ куршуми, и отъ страхъ докторътъ умрѣлъ. Отива неговиятъ приятелъ, какво да види — той отъ страхъ се посветилъ. Такова е положението на праведника: нему като му теглятъ куршумъ, той хване куршума и го връща назадъ, а който изпраща куршума, той умира отъ страхъ. Насъ куршумъ не хваща! И тъй, насъ не е ни е страхъ отъ дяволския куршумъ. Тия куршуми сж за ония, които ги хвърлятъ, а не за насъ.

И тъй, запомнете стиха: „Праведнитѣ ще просѣтнатъ въ Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша“.

Тази е сегашната вѣстъ на Христа, който сега ви говори. Това е неговото учение. Този Христосъ не е на православни, нито на евангелисти. Този Христосъ, единъ е той въ свѣта. Да нѣма никакво двусмислие. Той е Христосъ на Любовта, на изявената Любовь въ правдата, която просвѣтва въ онѣзи, които го любятъ.

(Бесѣда държана на 23. октомврий 1921 г. въ София).